

Salajane DJ
Ibizalt Norfolki vetele
Anonüümne autor

Inglise keelest tõlkinud Helen Urbanik

Originaali tiitel:

„The Secret DJ: From Ibiza to the Norfolk Broads“

Faber & Faber, 2018

© Secret DJ, 2018

Eestikeelne tõlge © Helen Urbanik ja Tänapäev AS, 2018

Toimetanud Nele Otto

Kujundanud Inga Joala

ISBN 978-9949-85-420-2

Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

Sisukord

Tänuõnad	7
Sissejuhatus	9
A-POOL	
1. peatükk Öö ühes päevas	15
2. peatükk Tuhat hotelli	47
3. peatükk Sest tema on maksuamet	79
4. peatükk Von Ryani Ekspress	112
5. peatükk K.Ü.L.L.U.S. – Kuidas NYC-s ellu jääda	129
6. peatükk Redigeeritud	
B-POOL	
7. peatükk Me ei ole teie sõbrad	161
8. peatükk Ibizalt Norfolki vetele	179
9. peatükk Pasafestival	218
10. peatükk Mees, kes ennast surnuks kurvastas	237
11. peatükk Isadepäeval vördjalikult õnnelik	261
12. peatükk Mõned mäed on liiga kõrged	273
Epiloog	299
Mõistete selgitused	305

Tänuõnad

Tänan:

Oma perekonda, kui mul veel on pere peale selle raamatu lugemist.

Mixmagi toimetajat Duncan J. A. Dicki. Sina oled kõiges süüdi. REDACTED-i Jezi, Timi ja Keithi, ilma kellela . . .

Beni ja Juliani L.A.W.-st.

Lee'd Faber & Faberist.

Justin Robertsoni.

Ransom Note'i ja Boiler Roomi.

REDACTED-i ja kõiki teisi REDACTED-is.

Paul REDACTED-i, kes andis mulle esimese võimaluse.

Ian Bahramit valutu, kiire toimetamise eest.

Kõiki neid, kes täpselt teavad, kes ma olen, ja teevad õigesti, olles ühiselt täiesti VAIT.

. . . ja Tuurimänedžeri. Ta läks kusagile, kuid teda ei ole mingil juhul unustatud.

Vähemalt praegu mitte.

Sissejuhatus

Mul on olnud huvitav elu ning erinevalt paljudest eakaaslastest olen ma aja jooksul teinud rohkelt märkmeid, andes endale vahet täielikult aru, et palju kaob unustuse hõlma. Kindlasti ei olnud minu eesmärgiks saada DJ-ks. 1980ndatel ei tahtnud keegi selleks saada välja arvatud juhul, kui soovisid pääseda raadiosse ja lastele kahtlaselt lähedale. Tollal tähendas see sõna otseses mõttes plaadikeerutamist – raadios kasutatavat mõistet raadiotöö kohta. Tõsi, ka liikuvad DJ-d olid olemas ning me kõik käisime 1970ndatel koolidiskol, kuid isegi siis, kui üritus viidi raadiost välja kirikusaali, rääkis DJ laulude vahele, nagu oleks ta eetris – mul tuleb vanematele inimestele *ikka veel* selgitada, et enam sellist asja lihtsalt ei tehta. Sellest, kui palju olulisem album tollal oli, saavad nad aga küll aru. Inimesed istusid siis vaikselt koos ühes ruumis ja kuulasid lugupidamisega mõnda albumit. „Taustamuusika“ oli täiesti ennekuulmatu mõiste. Võrreldes tänase päevaga pöörati ka „kergele muusikale“ entusiastlikku tähelepanu (nimetus vihjab, millega tegu). See idee oli sama pöörane kui tõsielusaadete tootmine, mis pole vaatamiseks mõeldud. Kujutlege ette ajastut, kui majapidamises polnud ühtegi digiseadet ning kodune helisüsteem tähendas paljudele inimestele midagi enam kui haruldasem televiisor. Enamik esimese põlve auväärseid DJ-sid on pärit ajast, mil väga vähe infot saadi silmade kaudu ning sa said kõik olulise kätte kõrvade abil. Täna on see töö paljuski seotud sügava enesearmastusega, mitte armastusega muusika vastu. Muusika enda väärtus on langenud peaaegu nulli. See toidab vaid DJ-de karjääritegemist, on pelgalt

taustaheliks millelegi ega ole enam asi iseeneses; sinu kohutavalt ägeda elu „sisu“ ja lisaks veel ühekordseks kasutamiseks mõeldud sisu. Olen pärit ajast, mil see oli kõik ja mitte midagi. Tegemist oli objekti, äärmiselt fetišeeritud nähtusega, mida ei olnudki nii lihtne saavutada. Sa pidid selle leidmiseks kodust välja minema ega saanud selleks peale oma meelte midagi kasutada. Ma ei ütle seda noorte lugejate eemalepeletamiseks – ma võlgnen teile kõik! Töötan igal nädalal teie heaks. See on lihtsalt taustainfoks, et aidata teil paremini aru saada. Lõppude lõpuks on see raamat ju teile mõeldud.

Minu, ja arvan, et ka paljude teiste jaoks, lõi muusika sideme millegi kaduva ja äärmiselt glamuursega, mis juhtus teiste inimestega kusagil kaugel-kaugel. Paljud väga edukad inimesed on sünnipäraselt oma tegevusalaga seotud – nende vanemad kas tegelevad sama alaga või on nad pärit mõnest suurlinnast, kus sobivalt asub selle tegevusala keskus. Kuid mõned meist jälgisid kõike nii kaugelt eemalt, et see oli juba koomiline – kusagilt, kuhu raadiolained vaevu ulatusid, rääkimata uusimatest vinüülidest või värskest riidemoest. Kuid meie kõigi puhul sai asi alguse raadiost, mis andis friikidele tiivad. Kus iganes sa ka ei asunud. Kui suur veidrik sa ka ei olnud. Kui oled minust noorem, asenda sõna „raadio“ lihtsalt „internetiga“.

Kuldsetel kuuekümnendatel ja tänapäeva klubimuusikal on palju ühist. Mõlemad olid alguses vastandkultuurid ning suuresti protestiliikumised. Neid ajendas armastus muusika vastu ja nende keskmeks oli „reiv“. Uimastid, valgus ja heli olid kirikuks. Kõige olulisem oli öö läbi ärkvel püsimine. Kuid 1960ndad on väga hästi dokumenteeritud, võib-olla pisut liigagi ilustatud. Võiks tõesti öelda, et põhjapoolse souli või pungi või *heavy-metal*'i skeene on pärvinud pea sama suure austuse või sama hästi

dokumenteeritud kui tänapäeva klubimuusika. Klubimuusika skeene on palju pikaealisem kui ükski teine – kolmekümne-, mitte ainult kümneaastane –, kuid seda on väga vähe kajastatud, kui mõned ausalt öeldes kohutavad filmid ja käputäis raamatuid välja arvata. Soovin seda viga pisut heastada. Soovin, et kajastust oleks rohkem. Sest klubimuusika on lihtsalt kuradima vägev, mees. See on suur. See on suurem kui Jupiteri kubemekate. See on eranditult suurim noorteliikumine maailmas ning erinevalt oma vanaisast, 1960ndatest, kasvab see üha suuremalt. Ameerika heiskas oma lipu 60ndatele, nagu poleks seda kümnendit kusagil mujal esinenudki, ning nüüd on nad lõpuks jõudnud reivini. Taas kuulutavad nad selle enda omaks, pikka aega peale ülejäänud maailma. Ent Hollywoodi mängufilmid ja ülemaailmsete ajakirjade tohutud tiraažid on vaid ääretu klubimuusika skeene jäämäe veepealne osa. Uustulnukale, kellele tundub, et see sai hiljuti alguse USAs, võib andestada. Tegelikult arvavad seda paljud. Me oleme raskelt reivinud alates 1988. aasta teisest Armastuse suvest ja teeme seda siiani.

Tahan rääkida DJ-ks olemise tõelise loo, olla selle skeene autentne hääl, kes kõneleb sellele skeenele, anda uustulnukatele vihjeid ja juhendada neid nende palverännakutel ning rääkida kõigest nii, nagu see tegelikult on. Siiski on see minu lugu. Mul on sellepärast kahju, kuid ma ei häbene midagi. See on ainus lugu, mida ma tean. Ma ei ole mingi statistik, fetišist ega kolleksionäär. Olen ainult töötav DJ. Seepärast saan ma teadmiste ja hariduse puudumisel olla autoriteetne ainult oma kogemusi jagades. Muud mul ei ole.

See pole kasutusjuhend ega ajalooramat. Nimetagem seda lihtsalt hoiatavaks looks, mis võib valgustada. Olgu siinkohal öeldud, et ma võiksin kirjutada ka kasutusjuhendi, OK? Jah,

Salajane DJ

ja see oleks imetlusväärne. Täiesti. Aga raamat ei saa õpetada midagi nii lihtsat ja vaistlikku kui muusika mängimine. *Hou-se*-muusika on *tunne*. Pealegi tahate te kuulda rokkivaid räpaseid lugusid, kas pole? *Nurjatud*.

A-POOL